



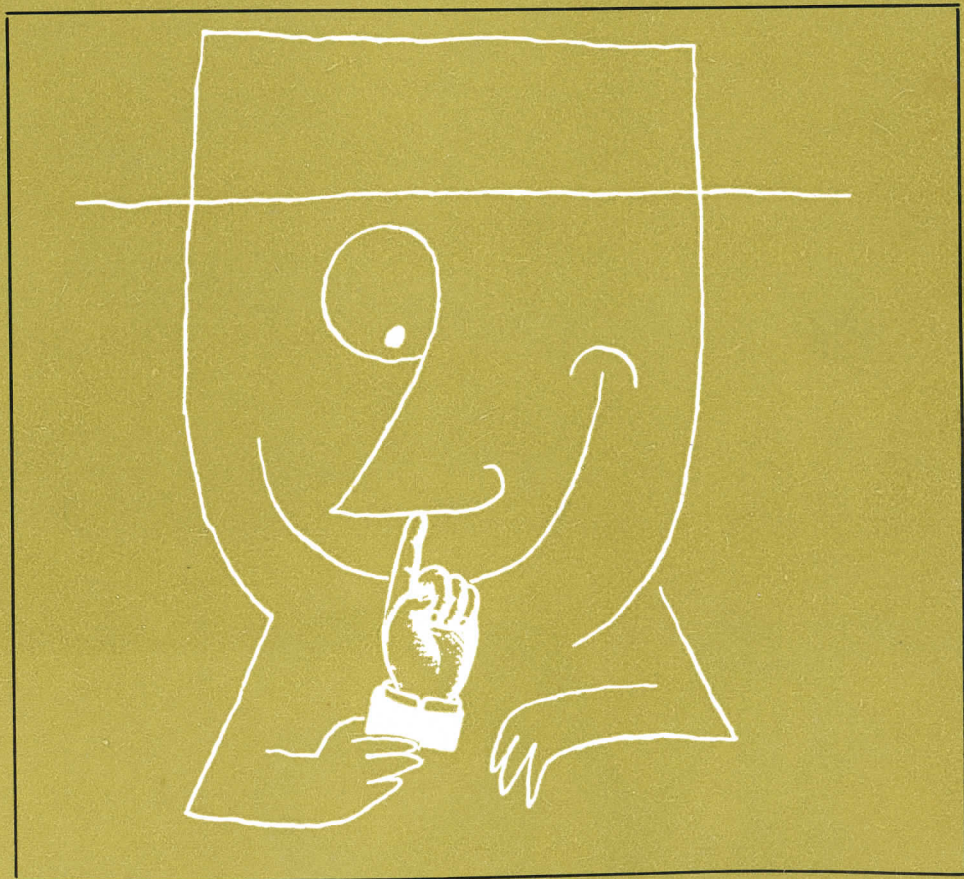
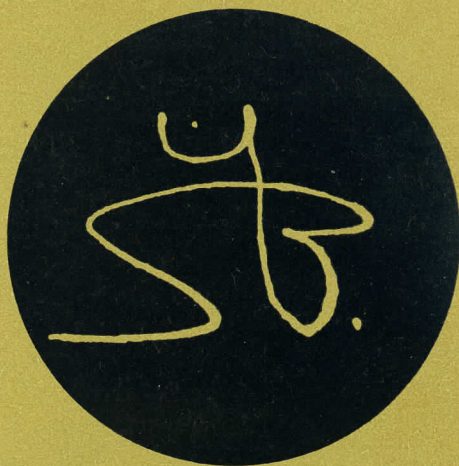
CENA
3
Kčs

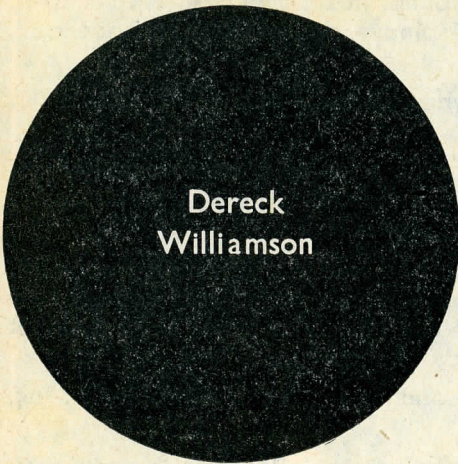
8

RMS

repertoár
malé
scény
ročník 7
1969

VYSTAVUJE
BOHUMIL
ŠTĚPÁN





Dereck
Williamson



POPELNÍK

Kuřákům (myslíme muže) nevadí ani tak nikotin či dehtové zplodiny, jako ženy, které v jednom kuse omývají popelníky. Vynálezce přišroubovaného neomyvatelného domácího popelníku by si získal vděčnost miliónů kuřáků (myslíme muže). Ženy by ho nenáviděly, ale vynálezce dobrodinec by sehrál důležitou roli v zarputilém, i když veřejně příliš neventilovaném, domácím konfliktu, jedné z nejstudenějších studených válek.

Je nesnadno přesně definovat popelníkovou potyčku: Je to půtka rafinovaná, která se rozvíjí asi takto:

Muž usedne, zapálí si a kouká se po nějakém popelníku. Není žádný na dohled, ba ani ta mělká mušle, o níž se ženy domnívají, že je půvabná, ale účelově patří mezi nejhorší typ popelníků na světě.

„Kam se poděly popelníky?“ zeptá se muž.

„Musely se umýt,“ odpoví žena.

Muž chce vědět proč. A žena mu jako dítěti vysvětluje, že popelníky byly špinavé. Muž odpoví, že ráno vysypal dva popelníky, takže jsou prázdné a měly by tu být.

Žena odpoví, že všechny popelníky jsou vysypané, ale teď jsou v kuchyni. Muž se zeptá, jestli by mohl dostat aspoň jeden popelník, protože v kuchyni nikdo nekouří, takže jsou tam zbytečné.

Žena je rozrušena. Celý den měla napilno, nakupovala, štrikovala svetr, vařila a neměla čas popelníky umýt. Jsou špinavé, dodává, aby muž pochopil, proč je ty popelníky třeba umýt.

Muž se snaží do celého toho zmatku vnést logiku – což je vážná taktická chyba.

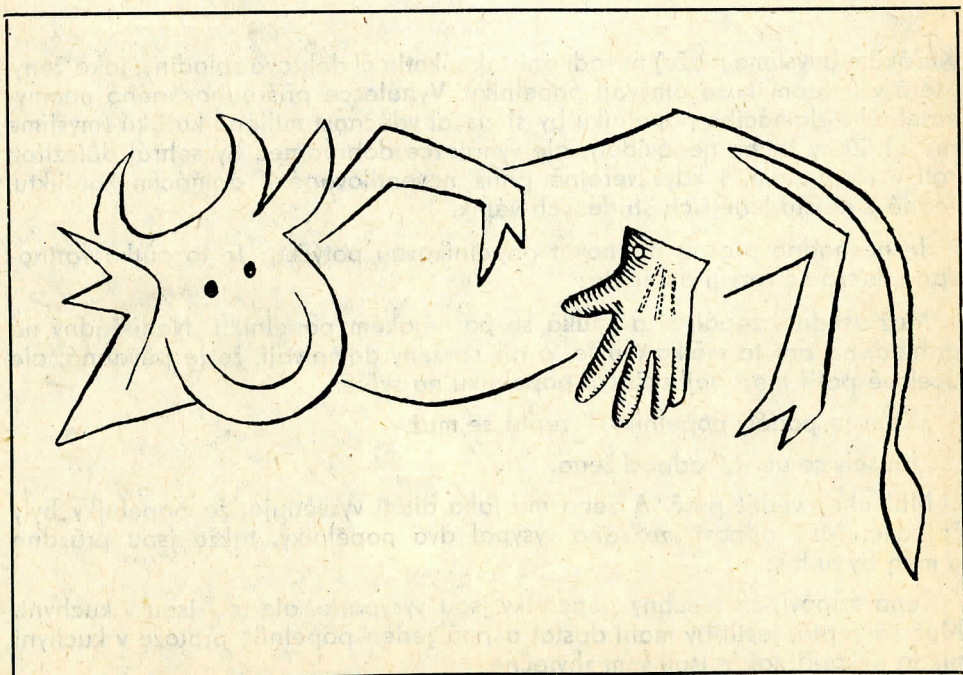
Ohlásí, že protože popel hodlá oklepat do popelníku, nemá smysl ty popelníky nejdřív umývat. Stejně se zase od popele zašpiní. Pak se pousměje jako advokát, který pronesl úspěšnou obhajovací řeč.

Žena si povzdychne a řekne, dobrá, nechám všeho a jdu omýt popelníky. Vyjde z pokoje a na odchodnou ještě poznamená, že má muž kalhoty celé špinavé od toho, jak na ně sype popel z cigarety. Z kuchyně je slyšet cinkot a škrábání a šplíchání prudce tekoucí vody z kohoutku.

Za chvíli se žena vrátí s popelníkem, bouchne jím o stůl a prohlásí: „Tak, tady máš čistý popelník!“

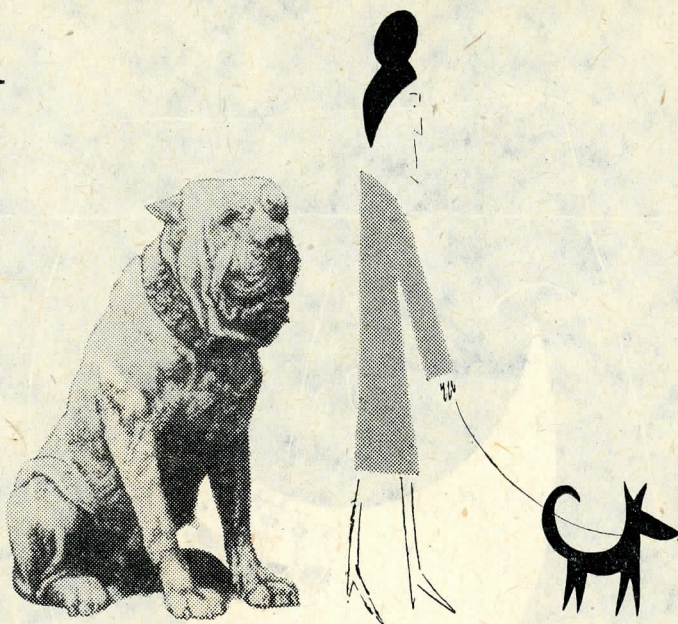
Muž položí na popelník cigaretu. Ozve se zasyčení. Popelník je mokrý.

PŘELOŽIL FRANTIŠEK JUNGWIRTH

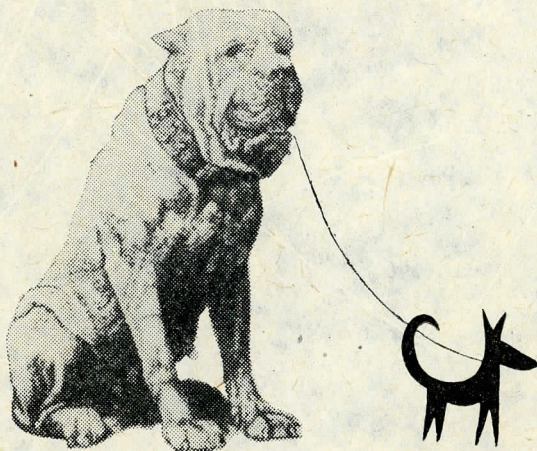




1

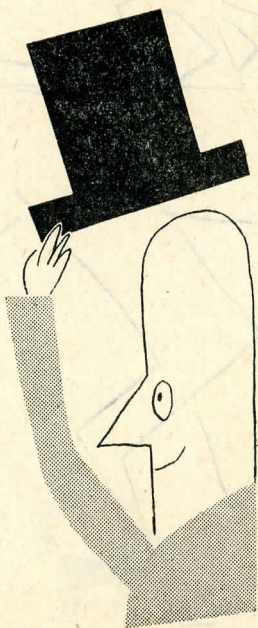
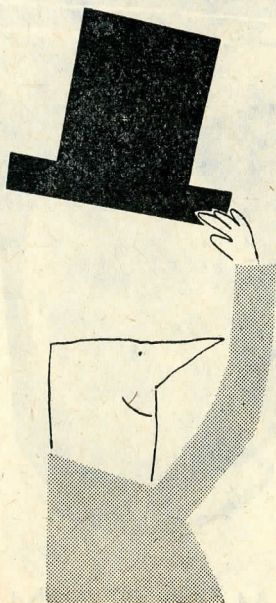
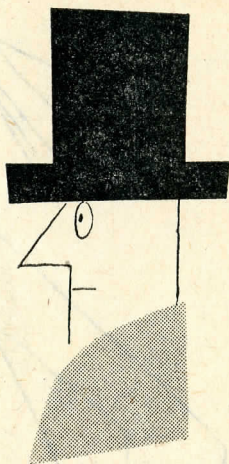
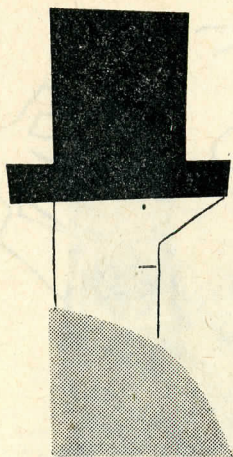


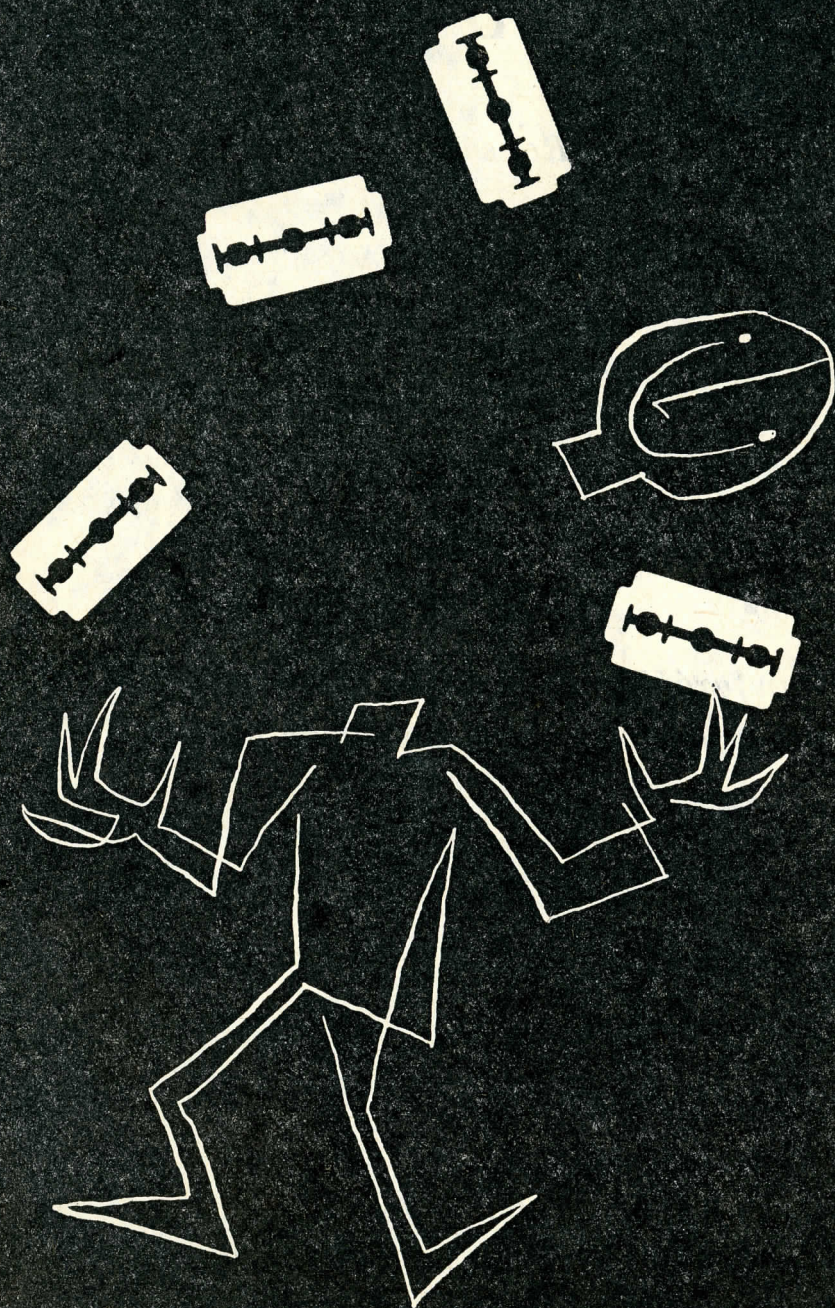
2





RUM - RUM - RUM





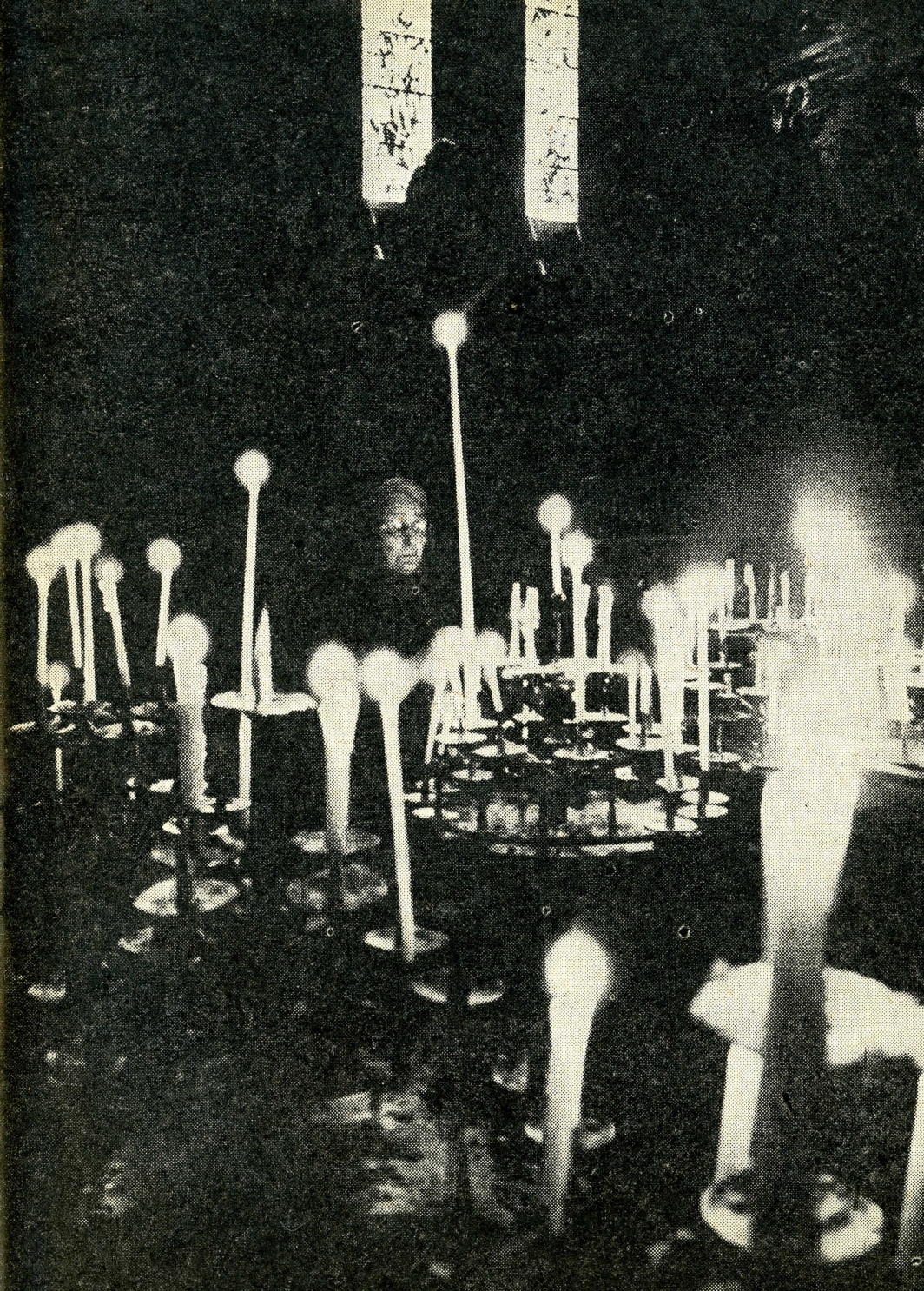
Farářovo upozornění

Jean Baptiste Rousseau

Přebásnil Radovan Krátký

*Pan farář kázal jednou po zpovědi
pro celou zbožně shromážděnou vesnici:*

*Alespoň napřesrok ať každý hledí
nedělat to,
co letos,
drazí věřící.
Každý váš muž,
mé drahé,
přiznal se mi,
že svojí sousedce byl pod sukněmi,
nezpovídala se mi ale ani jedna paní,
že porušila svaté přikázání.*

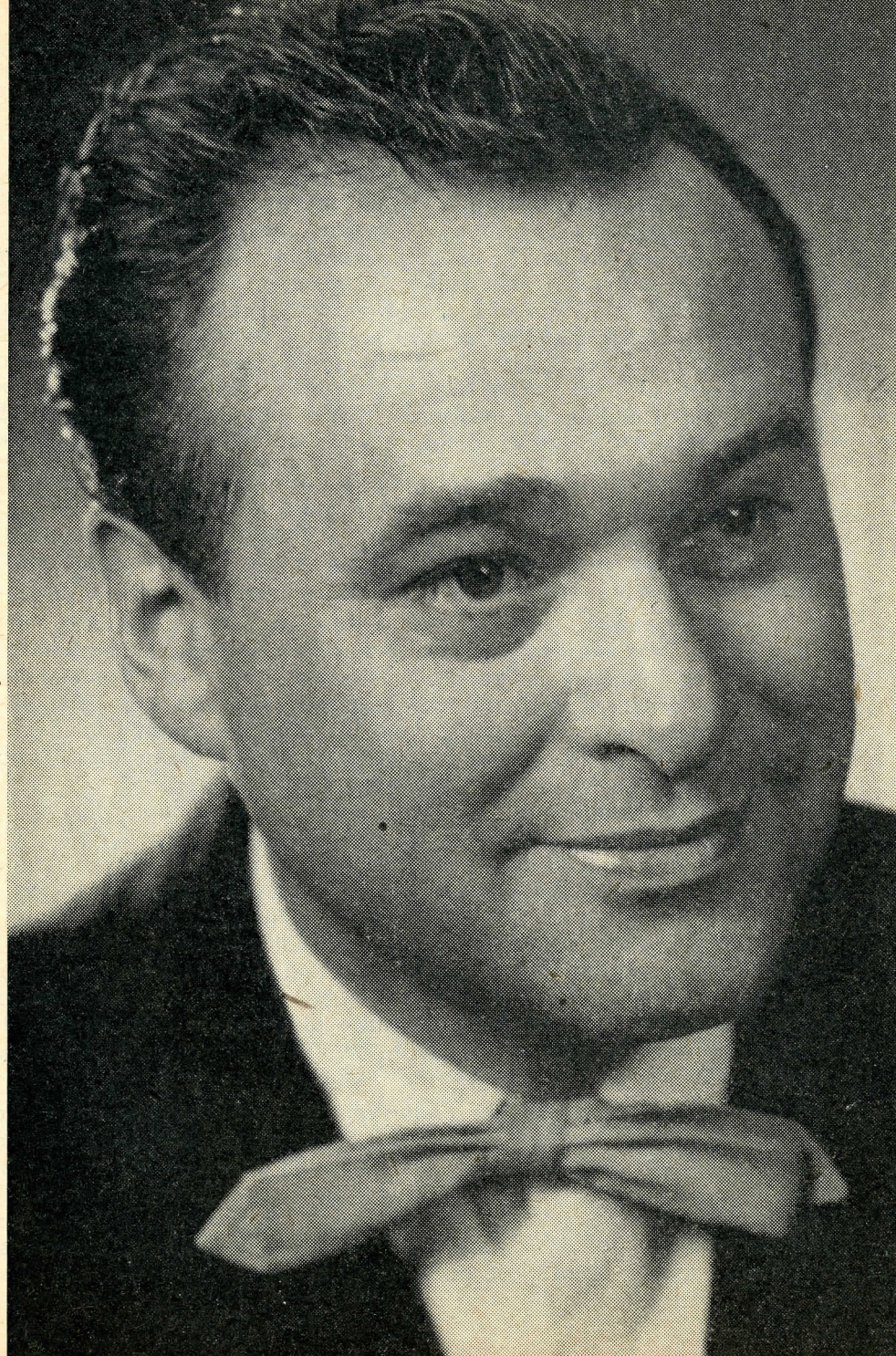


Historie
psaná
písničkou

RUDOLF
CORTÉS

Bude-li jednou dnešní mladá generace vzpomínat na své oblíbené zpěváky, těžko se asi shodne na jediném jméně. Vždyť naše současná paleta interpretů pop music je nejen široká, ale také pestrá a různorodá. Tím těžší je uvěřit, že byla doba, kdy jsme měli prakticky jednoho jediného zpěváka – Rudolfa Cortése. Ne že by v tom období všichni nadaní a hlasem obdaření lidé na jednu vymřeli: byla to však doba, která pop music neboli moderní taneční hudbě – jak se dobově říkalo – příliš nepřála. Kolem roku 1950 jsme slyšeli Rudolfův hlas takřka z každé desky, z každého rozhlasového přijímače... A přesto nevznikaly žádné kluby Cortésových příznivců: dnešní kult pěveckých hvězd byl teprve v plenkách. Zato však jsme se s napodobiteli sytého a plného Cortésova barytonu setkávali v každé kavárně a při každé taneční zábavě v zemi české. Rudolf byl hvězdou, která zářila leskem nejjasnějším.

Jeho cesta k metě nejvyšší však nebyla nikterak lehká. Otec Rudolfa Kraisingra, jak se náš pěvecký bard správně jmenuje, byl bednářem v plzeňském pivovaru a před první světovou válkou odjel pracovat do Montevidea – v daleké Uruguayi se totiž stavěl nový pivovar. Tam se také oženil a se svou ženou se pak vracel domů do Evropy, do Rakouska. Tehdy však vypukla válka a tak loď byla po překonání téměř celé cesty zajata a internována ve Španělsku. Čtrnáctiletá paní Kraisingerová měla španělské doklady a mohla tedy volně na břeh – horší to však bylo s jejím manželem, který jako rakouský příslušník nesměl z lodi. Když však na radu španělského advokáta přišla paní Mercedes do jiného stavu, dostal nemocný manžel povolení pracovat ve městě. Nejprve se narodil jeden chlapec, potom druhý, sestra a konečně po návratu do Plzně 15. března 1921 další chlapec, který dostal jméno Rudolf. „Rodinného života jsem však mnoho neužil,“ vzpomíná na své dětství zpěvák, který snad nazpíval u nás největší počet gramofonových desek hned po R. A. Dvorském. „Když mi bylo pět let, zemřel otec na tuberkulózu. Maminka, která neznala dobře česky, se protloukala jen s obtížemi, cestovala po trzích a já jsem se tedy octl v sirotčinci. Později, když mi bylo čtrnáct, nastoupil jsem v Praze do učení jako kožesník.“ Rudolf Kraisinger chodí na hodiny stěpu k paní Aubrechtové,



později – na její doporučení – se učí zpívat u profesora Lewitzkého. „Ovšem hodina zpěvu stála padesát korun a tak jsem na ni šel jen tehdy, když jsem měl peníze. Po vyučení kožešníkem jsem nastoupil do zaměstnání na Malém náměstí a současně jsem začal zpívat ve sboru Bedřicha Smetany. Měl jsem tehdy hodně vysoký hlas a ve sboru nevěděli co se mnou, zda mám zpívat první nebo druhý tenor nebo raději bas. Byl tam tehdy i Jugoslávec profesor Vitič, který si mě povšiml a dával mi hodiny zdarma. Potom jsem začal zpívat s trampským sborem Zlatá hvězda, do kterého jsem se přihlásil na inzerát – hledali sice tenora, ale pan Kamenický mě vzal jako první bas. Vzpomínám si také, jak za mnou jednou přišel kapelník z orchestru Metropolitan, zdali bych si s nimi nezapíval ve vršovické sokolovně. Pod slibem desetikoruny za písničku jsem to zkusil, ale lidé tam byli spíše na lidovku a tak jakmile jsem spustil Zpíval kos kosici fistulí . . . začali po mně házet tácky od piva a křičet, že chtějí polky a valčíky. Foxtrot jsem pak dozpíval úplně sám, protože kapela mezitím vyklidila podium. To bylo v roce 1940. Pak následovalo krátké účinkování s orchestrem Jaroslava Maliny, odkud jsem přešel k Emilu Ludvíkovi.“

Tehdy také Rudolf nazpíval své první desky Hvězda mi poví a Správná žába. Avšak místo dalších nabídek k účinkování přišla obsílka s pozvánkou k totálnímu nasazení. Cortés se však se štěstím dostal do ostravského divadla a po velkém náletu se raději přesunul do Plzně, kde mu jeho otčím zaopatřil práci ve Škodovce u stroje.

„Když skončila válka, složil jsem zkoušky do sboru Opery 5. května v Praze a po půl roce jsem přešel do tanečního orchestru Ladislava Habarta. Odtud mě však spolu s dalšími hudebníky povolali na vojnu a to byl konec jedné naší nadějně kapely. Zůstaly po nás jen gramofonové desky, o nichž odborníci ještě dnes mluví s uznáním. Během té doby jsem zpíval také do filmu Pancho se žení a můj hlas se natolik zalíbil sbormistru Pinkasovi, že mi nabídl po návratu do civilu zaměstnání. V rozhlasu jsem pak zpíval od roku 1946 až do března 1948 – nejrůznější repertoár: opery, operety, kantáty . . . Při jednom natáčení v Karlíně přišel za mnou Karel Vlach: jestli prý bych si nechtěl zazpívat s Voskovcem a Werichem v Divotvorném hrnci. Samozřejmě jsem rád souhlasil. Bylo to v září 1947 – ale teprve druhého nebo třetího listopadu pro mě přišli z divadla: prý ztratili moji adresu. Nejdříve jsem měl složit zkoušku. Voskovec, který režíroval připravovanou hru Divotvorný hrnec, mi dal přečíst nějaký text, ale dopadlo to katastrofálně. Když mi však poradil jak na to, bylo to lepší a já byl přijat. O zpívání jsme se vůbec nebavili, to prý schválil pan Vlach a to stačilo. V Hrnci jsem představoval Woodyho a zpíval jsem tam několik moc hezkých písniček s texty V+W – S čertem si hrát, Jen ten kdo má rád . . .“

V té době zpíval s Vlachovým orchestrem trvale Václav Irmanov. Protože však na doporučení úředních míst měl být omezován anglický zpěv – a právě ten byl doménou Irmanova, rozhodl se Václav po dohodě s Karlem Vlachem vrátit se ke své sochařině. Tím se uvolnilo v orchestru místo zpěváka, na které nastoupil Rudolf Cortés, aby po nejbližší roky – téměř až do 1955 – usměňoval za pomoci Allanových sester vkus našich posluchačů pop music. Písniček, které nazpíval do rozhlasu nebo na desky, je více než 3500 a asi dese-

tina je zachycena na gramofonových deskách: Bílé vánoce, Už bude šest, Váš dům šel spát, Proč mlčí, Dobrou noc, Nelly Grey a mnohé další.

„Práce v gramofonových studiích nebyla snadná. Nahrávali jsme totiž výhradně na vosky. Pamatuji se, jak jsme natáčeli Ďáblovo stádo (Riders in the skies). Nejprve jsem to zazpíval dobře já a kiksнул tam Richard Kubernát, podruhé to bylo naopak a vosk se musel opět zahodit. Zničili jsme jich velmi rychle asi patnáct a pak nám technici oznámili, že mají poslední tři a pokud to nenatočíme, tak nedostaneme zaplacené. Tak jsme to museli dorazit.

Nedávno jsem slyšel, že prý v padesátých letech, když jsem zpíval s Vlachem, bylo daleko méně zpěváků než dnes. To je ale omyl. Bylo jich zrovna tolik, ale nebyla taková nahrávací technika, která umožňuje natočit jednu skladbu slepenou třeba ze dvaceti útržků nazpívaných na čtyřstopý magnetofon. – Moje období spolupráce s Vlachem sestávalo především z vystoupení v divadle, z natáčení desek, rozhlasových pořadů a ze zájezdů. Neměl jsem nikoho na střídání a v divadle se hrálo někdy i dvakrát denně, to byla pěkná dřina. Naštěstí jsem ale za ta léta nebyl nemocný. Měli jsme ovšem potíže s kulturními referenty, kteří mimo velké výkonné moci měli velice osobité názory na umění. Tak se stalo, že jsme třeba v Brně nesměli vystupovat, ale v Ostravě ano. Byla to vůbec doba, vyznačující se vedle tragických momentů i velmi legračními zážitky. Tak třeba zpěváci, kteří měli účinkovat v rozhlase, se museli podrobit anonymní zkoušce a zpívat pro porotu za plentou. Vybral jsem si tehdy Jakobína a Bechyňské zvony. Vladimír Dvořák, který věděl, že jsem to já, řekl před zkoušejícími – ten má hlas jako Cortés. A tehdy jeden mládežník vyskočil a říká: . . . co Cortés, ten kuňká, tohleto je nějaký hlas!”

S Vlachem zůstal Cortés až do roku 1955, kdy do orchestru přichází Milan Chladil a Rudolf si sestavuje vlastní skupinu pro zájezdní písničkový pořad nazvaný Hudba kolem nás, potom Večer pro zamilované a Kouzelný večer. S ním jezdí po celé republice za doprovodu kapely Slávy Kunsta. Později přijímá angažná v divadle Alhambra, kde jsme ho mohli slyšet ve hrách Bukola a Pozor foto. Mimo to hraje také ve filmech Hvězda jede na jih a Pyšná princezna. Následují četná zahraniční vystoupení a práce – jak říkají muzikanti – na volné noze. Tedy role samostatného sólisty.

„Já si myslím, že moji fanouškové – vlastně rodiče dnešní beatové generace – nemají hudbu, kterou by si mohli zpívat. My jsme byli např. sžití s divadlem a každá písnička šla po linii hry. A těch her bylo dost – Moje žena Penelopa, Svízel s meruňkou, Lumpáci vagabundus, Tři mušketýři, Schovávaná na schodech, Paní Marjánka, matka pluku, Limonádový Joe a další. Dnes však – alespoň mně se tak zdá – nejde skladatelům o písničku, ale jen o to, aby ji zpíval ten nejpopulárnější zpěvák. A také k práci některých mých kolegů a kolegyně mám připomínky – málo si uvědomují, že zpívají česky a pro české lidi. Na slovech přece musí být důraz: krásný, krásnější, nejkrásnější – ale mně někdy připadá, že krásný je lepší od krásnějšího. A pak také důraz na předložky: u stolu, na stole. Nedávno jsem poslouchal přenos písní z Bratislavské lyry, ale téměř nikomu jsem pořádně nerozuměl.“

STANISLAV TITZL – KAREL SRP

DOBROU NOC

ZPÍVÁ RUDOLF CORTÉS

HUDBA: ZDENĚK PETR / TEXT: VLADIMÍR DVOŘÁK

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA

Klidně
p C F6 Cmaj7 Fmaj7 Cmaj7 F Cmaj7 Fmaj7⁹

Do tmavého převléklo se ne-be, po-dívej se, šat má děra- vý.

Emi7 Ami Dmi Fmi C A9^b Dmi G7

Po-sí-lám ti hvězdy místo sebe, o tobě mi večer vyprá- ví.

pp C F6 Cmaj7 Fmaj7 Cmaj7 Ami Dmi7 G7 C G7 *cresc.*

Ve větvích už u-ml-ka-jí ptá-ci, za chvíličku půjdeš jistě spát,

mp Emi Ami7 Fmi6 C D9 Dmi7 G7 *p* Refr.

vzpomínka se za vzpomínkou vrací, chci ti ještě po-zdrave-ní dát. Dobrou

C G7 Cmaj9 C F

noc ti oknem šeptá vá- nek, dobrou noc ti dá ztichlý

Cmaj7 Ami7 Dmi7 G7 C Emi Ami Dmi Dmi6 E7

šad. Já ti ta-ké přišel přát sladký spá-nek, a- le

Ami D7 Dmi7 G7 C C

rád bych do tvých snů sám se vkrad. Mít tu moc, já

G7 Cmaj9 Ami C⁺ C C7 F

hned bych vybral v sná- ři, který sen ti noc má dnes

Cmaj7 Ami Dmi7 G7 C Emi Ami Ami7 Ami6

dát. Rá- no pro nás o- ba slunce bu-de zá- řit,

p D7^b C Dmi7 G7 C *dim. e rit.* *pp*

dobrou noc, nech o rá- nu si zdát.



MILAN DROBNÝ / FOTO P. JASANSKY

Villon
pana
Brouska

VOJENSKÉ DIVADLO POEZIE

„LABYRINT“

Z VERŠŮ FRANÇOIS VILLONA

A ANTONÍNA BROUSKA

SESTAVILI JOSEF GAJDA

A VLADIMÍR HORÁK

I: Dohodli jsme se už dávno, čtenáři a básníci: báseň má mluvit o tom, o čem nic jiného nemůže vydat svědectví.

II: Je otřepané konstatovat, že smysl básně může parafrází úplně unikat. Není tak otřepané konstatovat, že smysl básně může být větší, než autorův vědomý záměr, že se může vzdálit svému počátku . . .

Dá-li se, jak jsme si vědomi, parafrází sdělit smysl jenom zčásti, je tomu tak proto, že se básník zabývá hranicemi vědomí, za nimiž slovo selhává, ačkoliv smysl ještě existuje.

I: Kéž je nerozštěpená osobnost básníkovy svědkem dvojího poslání člověka: aby nastavil duchu zrcadlo, jež by jeho možnosti citlivěji odráželo.

Aby uprostřed času zaklínal důstojnější bytí, jaké přísluší původnímu určení člověka. A aby se konečně duše mas bohatěji podílela na oběhu duchovní energie ve světě . . .

Postačí k básníkovu záměru tvář v tvář jaderné energii hliněná lampa?

Ano, bude-li člověk pamětliv všeho pozemského. A básníkovi postačí, stane-li se špatným svědomím své doby.

Hudba: Karl Orff – Carmina burana (20")

II: Ach smilujte se, smilujte se přec,
vy aspoň přátelé, jimž byl jsem druh!
Zde v díře ležím, bídný zajatec,
sem vržen Fortunou – tak velel Bůh –,
kde hloh ni palma nekvete, jen puch.
Galáni, holky – růže na líci –,
kejklíři na provaze křepčící,
běžci, že sotva šíp vás překoná,
píjáci chrabří, sudy dunící,
chudáka necháte tu Villona?

Vy šašci, z nichž je každý umělec
a rozradostní lidem zrak i sluch!
Však jeho posadili v ztuchlou klec,
kam nezaproudí světlo ani vzduch.
Ty hráči tam – ty šejdíři – jsi hluch?
Vy písničkáři rondeau pějící,
kujoni pořád něco kující,
chcete mu šodó dát až dokoná?
Jde to s ním s kopce a vy, hýřící,
chudáka necháte tu Villona?

Přiďte si lehnout na ten kavalec,
vy kavalíři, jejichž smělý duch
ni krále nedbá – leda nakonec
že Bohu splatí desátek a dluh.

Zde úpí v brlohu, jenž plísňí ztuch,
on, jemuž vzali stůl i židlici,
on, dnem, nocí hubu sušící,
katarem střev se na smrt rozstoná —
to z kůrek, ne snad samou ústřicí,
chudáka necháte tu Villona?

Vy, které volám, starci, mladíci,
na pana krále jděte s peticí
a vylovte mě jménem zákona!
Tak pojd'te honem, bando kvičící!
Jak jeden pískne, běží, vepřící.
Chudáka necháte tu Villona?

Hudba: Karl Orff — Carmina burana (10'')

II: Nu, byl jsem blázen, klíčníku,
s tím odvoláním? Na mou duchu,
i zvíře má tu taktiku,
když cítí, že má škvora v uchu
a vši mu lezou po kožuchu.
A když mi pro nařčení lichá
zakvílel žal smrti v sluchu,
tak co? že měl jsem zůstat zticha?

Já potomek být řezníků,
z nichž byli Kapeti, v tom puchu
jsem nebyl, v díře hříšníků,
a neměl velkou vodu v břuchu.
To byla jářku švanda, juchú,
mít pumpu z huby, žumpu z břicha
a po zločinu ani čuchu ...
Tak co? že měl jsem zůstat zticha?

Což bylo k tomu podniku
filosofických třeba vzruchů?
Tím, že jsem podal supliku,
já prostě spoleh na předtuchu.
Když notáři, co sedí v suchu,
„pověsit!“ vyřkli, splaskla pýcha,
a když jsem se už houpal v duchu,
tak co? že měl jsem zůstat zticha?

Ta voda! Vždyť šlo o záduchu!
Dýchal bych teď, jak mrtvý dýchá!
Čněl jako klas! A v svěžím vzduchu!
Tak co? že měl jsem zůstat zticha?

I: Největší a nejstrašnější ironií života je, že v kterémkoli okamžiku můžeme být hloupí.

Všichni se toho bojí – a každý je radši svině než blbec. Stará písnička. Důvod je v tom, že každý blbec je taky svině a že to není nikdy obráceně. Je myslitelná moudrá svině. Existuje však naopak dobrý blbec? V určitém okamžiku snad, ale život blbce spočívá jen v samých sviňárnách, protože nevědomost ho přivádí do situací, z nichž se nemůže dostat než tím, že porušuje pravidla sociální hry.

II: Kdo jde po hlavě, dámy a pánové – kdo jde po hlavě, ten má pod sebou nebe jako propast.

Báseň je osamělá, je osamělá a je na cestě...

Poněvadž báseň je jednou z forem řeči a tudíž ve své podstatě dialogická, může být poselstvím v láhvi, odeslaným ve víře, že by mohla být někde a někdy vržena na břeh, na břeh srdce snad...

Báseň chce k někomu, potřebuje „to druhé“, potřebuje protějšek. Vyhledává jej, vemlouvá se mu...

Báseň se stává ... rozhovorem – často je zoufalým rozhovorem.

Hudba: Leoš Janáček – Listy důvěrné (10''–15'')

I: Já u pramene jsem a žízni hynu,
horký jak oheň, zuby drkotám,
dlím v cizotě, kde mám svou domovinu,
ač blízko krbu, zimnici přec mám,
nahý jak červ, oděn jak prelát sám,
směji se v pláči, doufám v zoufání,
mně lékem je, co jiné poraní,
mně při zábavě oddech není přán,
já sílu mám a žádný prospěch z ní,
srdečně přijat, každým odmítán.

Jen to mi nesporné, co plno stínů,
kde světlý den, tam cestu sotva znám,
kde průzračnost, tam výkladem se minu,
svou znalost vděčím náhlým náhodám,
vše vyhráváje, čím dál smolněji hrám,
dím „dobrý večer“, jitra li se skví,
když ležím naznak, strach mám z padání,
bohatství čekám, ničí nejsem pán,
mám vše, co chci, – nic na čem srdce lpí –,
srdečně přijat, každým odmítán.

K věcem, jichž neznám, horoucně se vinu,
ženu se k cíli, jehož nežádám,

kdo ke mně vlídný, tomu dávám vinu,
kdo mluví pravdu, tomu lhářů lám,
můj druh je ten, kdo vemluví mi klam
a „labuť černá je jak havran“ dí,
v tom spojení zřím, kdo mi ublíží,
mně jedno, jsem-li šalbě ve psí dán,
mám v mysli vše, jen ne to nejbližší,
srdečně přijat, každým odmítán.

Ó kníže, každý, kdo to čte, nechť ví;
nic neznám, ač mám o všem vědomí.
Jsem stranický, jsem zastávce všech stran.
Co chci? Být z těch zas, plat kdo brátí smí,
srdečně přijat, každým odmítán.

Hudba: Leoš Janáček – Listy důvěrné (10“–15“)

II: Ponejprv po třetím
pak už po každém druhém
nemohu zadržet poezii

Očma plesnivějícíma jsem strnul
jakoby v apertu
naproti na jednom z těch podezřele pečlivě
vyslovujících
zatímco pod stolem jsem stále hemživější jako hrob
Posedávám pilován utkvělou myšlenkou
na trapnou smrt Týchona de Brahe

I: Až na konec odšourávám židli
a – prozrazuji se

Ach musíme tam všichni
krůčky krátkými a úsečnými
jakmožno ledabylými
aby zastřely naši vláčnou pomalost
jakmožno soustředěnou

Vždycky o tolik přebývá
nás pouštějících si žilou básnickou

II: Roní se zlato
ryzí oves zvoní
do žlabu pegasům
Lastury šumí
Jedno ucho studené
dokonce zalehlo poezií

I: Pod záminkou
že setře poezii
jež skrápá vedle
nežli si ji sami rozšlapem po dlažkách
opustila svou šedivou spodničkovou záclonu
kdáká nám v patách snášejíc
půlvajíčka naftalínu

kdáká nám v zádech
baba zježená
jako četa popravčí
mrází nás v zádech
jak by byla slastí

když mi tu
ještě i vyřízení čelem ke zdi
opisujeme
pokukující jeden druhému pod ruku
žárlíme oslepeni blízkostí té smolně černé zdi

II: zatímco vysoko nad ní
a nad asfaltem města
nad kůstkami podzimu
nad jeho zahrádkami se zprůhledněly ploty
nad jeho béžovými drnitými vršky
kroutí se
svádějí
lákají vzhůru
kosočtverečky draků

I: Leč děti nechápou

Hudba: Leoš Janáček – Houslová sonáta (15'')

II: Sotva jsem vyšel, bezhlavě se vracím.
Mahen by si dnes oblékl oprátku. A já? ...
Štiplavou šálu.
I déšť, stříkne-li mimo regulaci,
za mříže musí, musí do kanálu.

To ze svátého listí,
ne z hranic kacířských
dnes vzlíná dým ...

Nebe se otrásló jak pes.
Cákáme z něho do všech stran
jedenjakdruhý ...

Napůl už pod vodou
proděravělý kníže Václav
cloumá tu na hrázi klepadly ke branám pekelným,
rezavými kotevními kruhy.

Hudba: Igor Stravinskij – Svěcení jara (10'')

I: Dosud tu pravda strmí hradní věž,
jakási hláska, řeč, dosud se ještě brání
skrytému sesouvání.

A padací most, čelist bran,
údivem spuštěná,
dosud se nechává zasypávat
kopyty slabik, jež ji přepadly.

Já však už nikdy nebudu moci
jak pedál u varhan svou čelist sešlápnout,
přimáčknot k zábradlí
v bachratém kostelíku, na sukovitém kůru,
dokořán páčen zpěvem, dušen davem se chvít,
za hrdlo škrcené býž tažen vzhůru ...

Dosud tu tíží zem jakýsi hrad,
s nedobytnými zdmi, červivými chodbami,
jakási poezie.
Stále víc mátožných duchů však její krypta kryje,
ustýskaných svým věčným čekáním na návrat.
Hrad bez lidí, hostin, turnajů,
hrad dávno zbavený krále.

Kde jen ten ušouraný kastelán
z hradeb varuje do všech stran:
Dále! Ustupte dále!

Hudba: Igor Stravinskij – Svěcení jara (10'')

II: Ještě vyvětrat po svých přátelích ...
Zase to zkusili a znova odcházejí ...
Dole, pode mnou, ve tmě doznívá,
jak se protahují, jak mě pomlouvají.

Teplý vzduch z našeho pokoje
narazil na mráz, na špinavé mraky,
a ve světle, jež se z okna prodírá,
se z toho tetelí radostí.

A psíci pod dečkami se ulicemi chvějí,
pod osikami i na oběšence vyjí,
na listí, na proutky v ledu, na ledový sulc.
A na mne, koně pod houní.

Stojím a čekám, až mě rozeberou.
Až mi sejmou náklad, na nějž nevidím.
Jen slyším: za zády mi duní podlahy.
Buď uhlí nebo kosti z kuchyní.

Hudba: Karl Orff – Carmina burana

I: Plovoucí vratká země uhýbala
i pod náměsíčným krokem par
I bledé slunce šilhalo nejistě
jak oko libely

Tůně stojatější nežli olovo
stahující ke dnu prosakovaly
Slepá a chtíčná voda

Drny Pačesy sebevrahů
Drny Říďoučké vlásky nevinátek
Vylouhovaná odumřelá tráva

Toho odpoledne konečně utichl
déšť týden přesýpaný na řešetě
Zesýrovatělé kameny daly se ždímat

Na jeden z troucnivých studících pařezů
usedl zimomřivý človíček Lenin
v provlhlém zimníku

Odhodlán vzíti na svá úzká ramena
veškerý budoucí svět
vyjevený a holohlavý
svět v nedětské čepici sovětské školní uniformy
netrpělivě poposedává

Jen co mu z vesnice přinese tužku
možná už bezhlavý Zinověv

Hudba: Igor Stravinskij – Svěcení jara (5''–10'')

II: Kamkoli se jen poděju
všude mě pronásledujete
má vyčítavá nespavosti

Jako by právě tento pomník
byl těžítkem na mém křehkém stole
neodvalitelný náhrobní kámen mlčení
na mém jazyce
kdysi hovorném jak osika

Snad mě to obchází a zaklíná
dým vaší samolibé dýmky
váš nezapuditelný duch

Goleme
nad pražským Židovským městem
Goleme po pogromu
Goleme jemuž rabbi vyňal šém

Homole cukru
olizovaná
hořlivými roji nesmrtelných jepic

Kro
na níž ztroskotaly rakve
všech objevitelů nesamozvaných

Tolik let uprostřed neproniknutelné noci
nového pravěku lidstva
jistým kamenným světlem
hořela jenom tato
bludička

Josefe Staline
Vaše nedotknutelné jméno
bylo prvním slabikářem miliónů všivých
Vaše rázné myšlenky v holínkách
nablyštěných
těžkými hlavami procezené
byly prvními sebevědomí vracejícími
myšlenkami
které kdy klopýtaly v zapřažených láptích

Rozkaze
lkono divotvorná

Miliony vašich vojáků
Miliony vašich vdov
k vám s důvěrou vzhlížely
že už jenom Rád Slunce nejvyššího
vám chybí na hrudi ...

Kdepak si mají shledat teď zas
všechny své ruce své nohy své hlavy své plíce svá břicha
pod jakýmsi Volhohradem
Nešťastný Staline

Tak tedy už má konečně roztát
ten marnotratný ledovec uprostřed Prahy
jehož jediná desetina
plove na pražských střechách
a devět desetin
je v nás

Pomalu
bez konce
plazí se
těžká a kalná voda

V moréně pod ním
každý z nás najde
svůj základní kámen

Nedělní ráno
v naší oprýskané kuchyni
kdy jsem v pyžámku z něhož jsem dávno vyrostl
smolil naivní dětskou báseň
na Stalinovu smrt

Kamkoli se jen poděju
všude mě pronásledujete

Snad mě obchází a zaklíná
dým vaší samolibé dýmky
váš nezapuditelný duch

I tady
na vsi
už od kalného rána po dvoře vykračuje
uprostřed hejna ospalých a otupělých slepic
krutý a pošetilý
kohout

Hudba: Igor Stravinskij – Svěcení jara (10")

II: Chtěl bych spojit, chtěl bych téměř ztotožnit poezii a naději... Nazvu
melancholií tuto jednotu jasnozření, naděje. A ve světě spravedlnosti se

nic nepodobá více milosti – ať je to pravda nebo krása – než tato žhavá melancholie. Ten dar může aspoň skutečný básník darovat.

A v jeho chudobě zůstává mu přece jeden majetek: rozdávání.

- I: Ted' už také vím, že odvážný člověk vychází z téhož jako zbabělec: pro oba je nebezpečí jediná pravda. Jeden se ho bojí, druhý vyhledává. Strach a odvaha jsou dva póly téhož přehánění, strach přehání nebezpečí, odvaha zas bezpečí.

Ach, už vidím, – pravda mi zas unikne.

- I: Přestává na hřbitově špým.
K čemu je všeho světa jmění
a lůžko s peřím prachovým,
slast každonoční, každodenní
a tančení a dovádění
a závrať života i vína?
V rozkoších věčného nic není
a přetrvá jen hřích a vina.

Když vidím tam ty lebky, ach,
jak rozhlížím se po márnici ...
Rozhodovaly o prosbách?
Byli to dvorští úředníci,
či nosiči jen úpějíci?
Zde ten snad biskup nádherný –
zde ten, co chodil po ulici
a rozsvěcoval lucerny.

Ty lebky, co tu vidím, snad
se před tamtěmi ukláněly,
těm jedněm dáno panovat,
co jiné sotva hnout se směly,
a vida, jak by schůzku měly,
ted' leží v jedné kupě tam,
neb o vše přišly, čím se skvěly;
vše jedno, vládce nebo chám.

S dušemi Bůh měj slitování!
Co těl se tkne, ta stlela již.
Bud' tež to dámy nebo pání,
co měly smetánku a rýž
a tělo hubeňoucké jak plyš;
už se jim kosti v popel mění,
smíchem ni hrou jich nevzkříšíš.
Spasitel dej jim rozhřešení!

Hudba: Karl Orff – Carmina burana (10")

Ať falešně znáš v kostky hráti
či odpustky-li prodáváš,
znej lhát a křivě přísahati,
v šejdřířů oleji se smaž,
padělej minci, špatně važ
či lupičem buď sakramenským –
kam děje se, co vyděláš?
Všechno jen do putyk a ženským!

Frašky a kouzla zdáš se znáti,
v kuželky hrej a mariáš,
hřej na cimbál, uč rýmovati,
na flétnu pískej, dardu maž,
snad vandrovati s kumštem znáš,
ať laickým či náboženským –
tak se jen přiznej, kam to dáš?
Všechno jen do putyk a ženským!

Těm svinstvům chceš se vyhýbati?
Tak půdu vzdělávat se snaž
a koně uč se zapřahati,
ač studovat-li nehodláš.
Však ti to stačí, uhlídáš.
Ale kam dáváš groše – ven s tím! –,
co v konopí si naděláš?
Všechno jen do putyk a ženským!

Co parády a botek máš,
co šatů s švihem cizozemským,
jdi promazat, ať nastrkáš
všechno jen do putyk a ženským!

Hudba: Leoš Janáček – Houslová sonáta (15" – 20")

II: Je škoda dnů. Je škoda života.
Čest, život, vše se bídne promrhá.
Háv poctivosti, ten se roztrhá,
vůz drkotá, vůz drkotá!

Na duši, tělo padá dřímota.
Odvolat něco, něco zapřítí!
Ne život za čest, čest dej za žití!
Oh, tesknota . . . Až k smrti tesknota!

Je škoda cti. Však na to nevzpomeň!
Je pěkný květ, však užitečná žeň.
A tou jsi rád.

A umřeš pak. Ten smutek budeš mít:
že v životě víc nelze zneuctít
a víc už zaprodát.

Hudba: Igor Stravinskij – Svěcení jara (5''–10'')

I: Pokání na pokání. Bezradné kroužení kání;

II: tolik hrabošů a žádné obilí.
Tolik opia a žádní opilí.
Slila se mrtvá voda s živou.
Slila se černá s bílou v šedou.
Hbitým zas stačí jen odříkávání.
Bitým zas – odříkání.

I: Známe součet – a neznáme činitele.
Máme souše – a neznáme ničitele.

II: Máme bažiny – a není kdo by bažil.
Zažíváme – a není kdo by zažil.

I: Namísto hřížení křížení.

II: Místo kořenů koření.

I: Místo cítění – stění a cítění.

II: Místo svědků – světci.

I: Místo soudců – soudky.

II: Místo rozřešení
rozhrěšení.

I: Je podzim. Zlátne pivo ve výčepech.
Točí se! Naráží! Zemi slyším výt v čepích ...
Úhor se neorá. U hor se vrávorá.
Noc.
Na soklech místo moci
moč.

Jak mohli jenom zapřít,
kde byli již.
Zastavila se mezi patry
zdviž.

II: A nás teď, byť schody po pěti berem,
až průvan vyvrací okna od půdy do sklepa,
si ani mosazné špehyrky nevšímnu
v činžáku zalehlém, šerém.
U všech dveří se můžem uklepat.

Hudba: Igor Stravinskij – Svěcení jara (5"–10")

II: Zavčas varován
že na útěku z měst
jež sama sobě vykopala hroby v podrytých základech
nesmím se ohlédnout
byť bych se sám sobě v patách řítíl a rozpadal...

Byl jsem bohužel člověk
a proto jsem důvěřoval svým nutkáním
a svým očím víc
než přesvědčivým příkázáním

A odvážil jsem se zapochybovat
o možnosti katarze pouze pro dobrovolné slepce
nebo šilhouny s uhýbavýma očima
vědom si že i když přemluví oči
i když jim zapřu nebo zakážu
odpudivé propastné děje
jež usvědčují ozvěnou za naším úprkem

procitne veškerá má paměť protékající
všemi tunýlky chodbičkami sítěmi a osnovami
útrob mého těla
procitne a chvatně se oblékajíc před zrcadlem
do stále určitějších tvarů
nepřestane ke mně

co chvíli obracet svou tvář a hovořit
chtěj nebo nechť zrcadlíc
vše co je už za mnou
teprve přede mne

Vše čeho se nelze zbavit tím
že opustíme

že navždy prchneme
že nechceme se znát

Ohlédl jsem se
a čekám na svůj trest

I: V útulnou komnatu já dírkou hleděl,
kde hoří krb a čaloun stěnu kryje:
v lenošce tlustý kanovník si seděl,
po boku ležela mu Sidonie,
pěstěná dáma sněhobílé šije.
Jsou samý smích a žert a hodokvas
a líbají se v noční, denní čas,
když přitulí se k sobě vyslečení.
Jen jedním chmura rozptýlí se as,
žít v komfortu: ach nad to v světě není!

Franc Gontier se svou Helou kdyby věděl,
jak sladounce se v pohodlíčku žije,
tak by byl asi nadšenec ten neděl,
že spása jediná jen v cibuli je
a v podmáslí, jež k česneku se pije.
Pod růží ležet je jim krásou krás?
Kde lože s lenoškou je – ptám se vás –,
zda v ceně nestoupne to poležení?
To přec jen něco jiného je zas!
Žít v komfortu, ach, nad to v světě není!

Jim chléb je stravou všedních dnů i neděl,
jen vodu do sebe ten párek lije.
No, já bych ani den tam nevyseděl:
mně všichni ptáčky odtud do Sýrie,
nic nedí o vlnách své poezie!
Ať Gontierovic pijí vzduch a jas,
z přírody sajte úžas nad úžas,
pod šípkem líbejte se do umdlení!
Nechť je zdrávo pěstít štěp a klas –
žít v komfortu, ach, nad to v světě není!

Kdo tedy že má pravdu? Sudťe nás!
Co mne se týká, říkám bez mučení,
už v dětství slyšel jsem ten moudrý hlas:
Žít v komfortu, ach, nad to v světě není!

Hudba: Karl Orff – Carmina burana

FLAMENGO



Vlastně je dnes ten název podstatně delší: Joan Duggan and the Flamenco Blues Band. Ze západoněmeckého turné si populární pražská skupina přivezla sympatickou Angličanku s dravým hlasem, jakým jsou obdařeny slavné současné interpretky blues. Pro statistiky našeho beatu by měl být příchod Joan Dugganové mimořádnou událostí, Anglie je přece pověstná svým exportem beatových hudebníků na kontinent; takhle začínali i Beatles, a teď tedy i my máme hudebního vyslance z britských ostrovů.

Flamengo prožívalo za poslední rok zajímavé osudy. Po srpnu dlouhou dobu působilo v NSR, hlavně v Hofu v dobrém podniku Ranch-Bar. V Praze se vlastně objevilo až na beatovém festivalu, když obětavě přerušilo zahraniční angažmá a cestou necestou – taxíkem od naší hranice – dorazilo právě včas, aby zjistilo, že tentokráte pro ně na festivalu nebyla pravá nálada. Celý festival byl pochopitelně ovlivněn citovým rozrušením té doby a jinak perfektní představení skupiny vyznělo chladně, technicky. Styl Flamenga z této doby nejlépe reprezentuje v listopadu natočená SP deska, která obsahuje snímky No Reply a The Way For Horses. Škoda jen, že Kahovcova píseň Hlídám den, snad nejatraktivnější v historii skupiny, která byla natočena na téže frekvenci, zůstala v šuplíku režiséra a nedostala se k těm, jimž byla určena.

V první polovině tohoto roku mělo Flamengo natočit svou první LP, když . . . Jestliže všechny špičkové československé skupiny prodělaly v posledním roce změny v obsazení, Flamengo a Olympic (z kterého také později odešel Pavel Chrastina) zůstaly posledními pilíři stability – a najednou se potvrdila pověst, že skupina se loučí se svou hvězdou, zpěvákem Karlem Kahovcem. Pěknou formou rozchodu bylo závěrečné společné vystoupení před nostalgickým publikem pražské Arény. Bude to konec Flamenga? Nebyl – o několik týdnů později jsem již na zkoušce v New Clubu sledoval (po boku ostřílených kolegů, kytaristy Františka Francla, basového kytaristy Pavla Fořta, bubeníka Joe Erno Šedivého a manažéra Přemysla Černého) veřejnosti nepříliš známého varhaníka a zpěváka Ivana Khunta, který do té doby působil v pražské skupině Syrinx. Přemek vsadil na perspektivní talent a zdá se, hlavně pokud jde o Ivanův vokální projev, že neprohloupil.

A ještě něco se změnilo, lépe řečeno vyhranilo: inklinace Flamenga k blues, k jeho moderní formě, kterou dnes interpretují bílé skupiny Jethro Tull a Canned Heat – je to vůbec pravda, že tato skupina se kdysi proslavila stylově zcela odlišnými hity, jako bylo Povídej, Budu chodit po špičkách (tuto píseň natočili v originále George and Beatovens, na desce však Petra Nováka doprovodilo Flamengo), Náhrobní kámen, Svou lásku jsem rozdál a mnoho dalších? Čím vším se již Flamengo ve své tříleté historii zapsalo do kroniky našeho beatu, ať už to byly slavné koncerty v Polsku a Jugoslávii, vítězství v Beat-Cupu, velké hity!

Ale o přízeň publika se nikdy nesmí přestat bojovat. A tak Flamengo se vrací z dalšího západoněmeckého angažmá, které mělo sloužit sehrání skupiny s novým členem, a konečně zase vstupuje na prkna pražské Arény. Hudební mistrovství, nový, dotažený sound, atraktivní obsazení v čele s anglickou zpěvačkou, příslib brzké LP – a kdoví, jaká další příjemná překvapení nám ještě znovunalezená pražská skupina připraví!

JAROMÍR TŮMA

FOTO P. ČERNÝ



FLAMENGO

JIŘÍ
SUCHÝ
SEMAFOR

JIŘÍ
ŠLITR

JONÁŠ
A
DOKTOR
MATRACE

FOTO VILÉM SOCHŮREK



ČLOVĚK TO ZNÍ HRDĚ



B^bmi7 *E^b7* *A^b* *C7*
 La la la la l' la lala la - la Rí-ká-
F
 va-li tvr-dě, pa-ma-tuj si smrade, člověk, to zní hr-dě,
Fmi *D^bmaj7*
 kdo nelže, ten kra-de v zájmu spo-lečno- sti, na truc
A^bmaj *E^b7* *E^b7*
 ku-la-ko-vi kou-kej sbí-rat kosti a ba-rev-né ko-vy
A^b
 la la la - la la la - la la la la la la
B^bmi7 *E^b7*
 la la la la la - la la la la la la la la
123. 4^b *C7* *4. A^b*
 la - la la



*Já jsem pravil ano
Budu v rámci kázně
Vstávat časné ráno
Jednat budu rázně
Chodit do průvodu
V dešti bos i klusem
Buržoazní módu
Směle potřu
Hubertusem*

*Žil jsem spořádaně
Až do listopadu
A pak nečekaně
Způsobil jsem zradu
Díky jisté Suzi
Zameškal jsem schůzi
Způsobil to
Náhle bujnej
Obsah její blůzy*

*Říkávali tvrdě
Věz že stojí psáno
Člověk to zní hrdě
A já pravil ano
Ale člověk taky
Někdy budí hrůzy
Vždyť před mými
Bezmocnými zraky
Prošvih schůzi*

MISSISSIPPI



KDO CHCE PSA BÍT

Kdo chce psa bít
Vždycky si hůl najde

Na ratlíčka stačí
tyčka

Na vlčáka bidlo
Kdo bije psa do
čelíčka

Toho bodne šidlo

Někdy stačí polovina
Tága z biliáru
Kdo chce bít

bernardýna
Ten musí mít páru

Kdo chce psa bít
Vždycky si hůl najde

Ať se nespí ať se nejí
Ať jsou prázdný

kapsy
Hlavně že se vyrábějí
Dobrý hole na psy

Aby psi a aby psice
Netrpěli nudou
Na sebe si sukovice
Aportovat budou

Kdo chce psa bít
Vždycky si hůl najde

Hůl je dobrá na
obranu

Ušlechtilých zásad
Takže pes když slízne
ránu

Může vlastně jásat

La la la la la la
la la ...

Cm G7 Cm

Najde, najde, najde, na-jde, na-jde, najde, na-jde, najde, najde, najde, najde, najde, na-jde, Kdo chce psa bít, vždycky si hůl najde, kdo chce psa bít, vždycky si hůl najde,

Bb7 Eb

Někdy je to hůlka tenká, jindy je to kláda. Kdo chce psa bít, toho fenka ne-bu-de mít rá-da, někdy je to su-ko-vi-ce, jindy je to prou-tek, kdo chce psa bít do pa-li-ce, ten je u mně floutek.

Bb7 Cm G7 Cm Cm Cm Cm

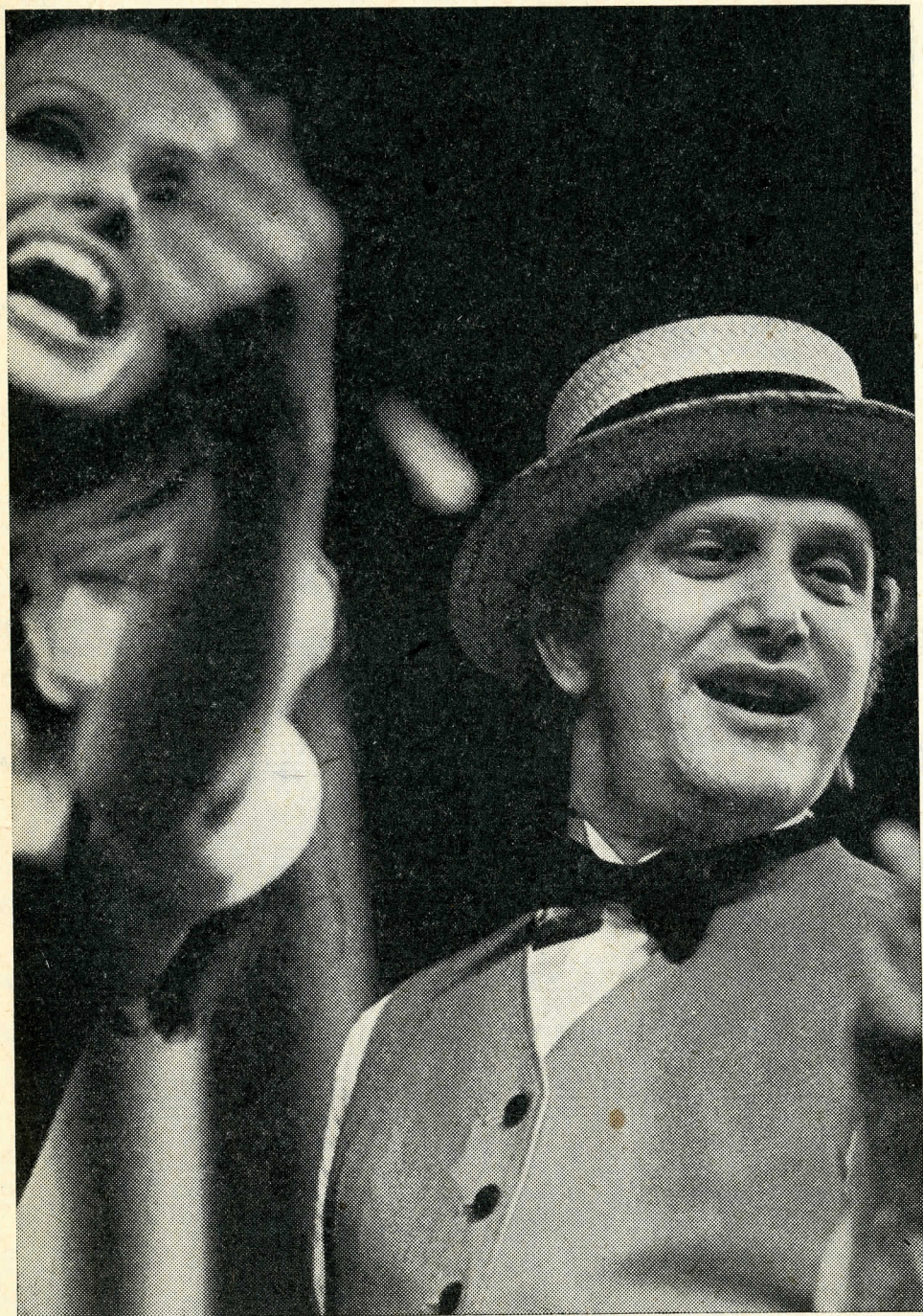
Cm Fm7 Bb7 Eb G7 C7 Fm

G7 Cm Cm Fm7 Bb7

Eb G7 C7 Fm G7 12. Cm Bb7 4. Cm

MARGARETA

Cmaj7 C6 Cmaj7 C6 Cmaj7 C6
 Můj život byl jak pe-ří, kte-rý se mění v žu-lu, byl zkame-ne a přes to do-ved
 Dmi7 G7 Dmi7 G7 Dmi7 G7 Dmi7 G7
 hrát když zotvřených dve-ří od ba-ru Ho-no-lu-lu má- vala hol-ka, kterou jsem měl
 Cmaj7 C6 C Emi F G7 Dmi7 G7
 rád, já bez-na-dějně zne-u-zna-nej floutek co nehle-dá a přesto najde
 C A^b7 F G7 Cmaj7 C6 D9 Dmi G7
 tichej kou-tek, ve kterém bych v tu ránu tý slečně ze šan-tá-nu moh k rá-nu za-zpí-
 C Cdim C A^b7 A7 Cmi G^bmi Fmi A7 D9
 vat a si-ce Hallo, má krásná Mar-ga-re-to, celou chtěl bych tě
 G7 C
 mít, hallo koukej se, vždyť je lé-to v po-to-ce se vo-dy melou
 A^b7 A7 Cmi G^bmi Fmi A7
 a já pa-ba-da-ba zpívám hallo, hallo, má krásná Mar-ga-re-to,
 D9 Adim Emi Dmi
 bez te-be ne-lze žít, stebou však se mi ží-ti ne- chce,
 B^b7 A7 Dmi C[#]dim F H7 Emi
 ne-plač, má ba-by, ber to leh-ce hallo, mé krásná
 A7 Dmi7 G7 C
 Mar-ga-re-to, sbq- hem, už mu- sím jít.



KÁVA A RÝŽE

ZPÍVÁ KAREL GOTT

HUDBA: LADISLAV ŠTAIDL

TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

© SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

FOTO V. SOCHŮREK

Medium tempo

Bárku mít, starší či zá-novní, - bár-ku mít a vo-zit
Bárku mít, proplouvat ú-žinou, - bár-ku mít, s kávo-vou
ká-vu vní. - Ká-vu a rý-ži a bá-je ze Si-a-mu
dív-či-nou. - Slunce jen snídat a spá-nek slás-kou ne-bo
do Šanghaje, kávu a rý-ži a vů-ni všech moří... Kde je to
svínem střídat, slunce jen snídat a vů-mi všech moří...
psá - no, psá - no, že mám život váž - ně brát a kaž-dý
slá - vu, slá - vu, ne-boť dávno vím, že jen, chci vo-zit
rá - no, rá - no, stejně jako vče - ra vstát? Je nechci
ká - vu, ká - vu, do Šanghaje zGui-ne- e.
e. Kde je to psá - no, psá - no, že mám život vážně brát a každý
rá - no, rá - no, stejně jako vče - ra vstát. Kde je to





NEMÁM ZÁJEM

ZPIVÁ NAĎA URBÁNKOVÁ

HUDBA: JAROSLAV UHLÍŘ

TEXT: MILOŇ ČEPELKA

© SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

FOTO V. SOCHŮREK

Medium tempo

Ami Emi Ami E7 F C Fmaj7 E7

1. Pro každý nesvár bývám hned nesvá, bývám hned nesvá, br-zy vy-ko-le-
2. Mé srdce chladne, po-ma-lu chřadne, po-ma-lu chřadne je ho den ze dne

Ami E7 Ami Emi Ami E7 F C

jím. Horečka stoupá a já jsem hloupá a já jsem hloupá
mín. Uprostřed vůní hlavou mi du-ní hlavou mi du-ní

Fmaj7 G Cmaj7 Dmi C

celý tý-den ne-jím. Pá-no-vé, už jsem se rozhodla, už jsem se konečně rozhodla,
prázdná sva-teb-ní sín. Do dneška hrála jsem divadlo pyšné a falešné divadlo

F G F G7 C

kdo se mě oslovit od-hod-lá dostane odpo-věd mou: Nemám zájem, nemám zá-jem
až se mnou ujelo pro-padlo a musím za-volat tmou: Kdo má zájem, kdo má zá-jem

G Dmi G C

želem vzad já už dávno z ruky ne-zo-bám. Nemám zájem, nemám zájem
mít měřád, kdo je stejně jak já pohas-lý. Kdo má zájem, kdo má zájem

G F G C G7 C

jděte spát vašim snům se málo po-dó-bám. Nemám zájem, nemám zájem,
nechod' spát říkám a-no, a-no dá-vám slib. Kdo má zájem, kdo má zájem

G Dmi G C

jděte dál na mne vaše ře-či ne-pla-tí nemám zájem, ať jste básník
proč se bát, od-vážným se š-těstí neztratí. Kdo má zájem, ať je básník

G F G

4. C E7 12 C

nebo král, jděte pryč stou zlatou opra-tí.
nebo kat pojd' sem blíž stou sladkou opra-tí...

ZPĚV NÁŠ VEZDEJŠÍ

HUDBA: BOHUSLAV ONDRÁČEK

TEXT: ZDENĚK RYTIŘ

© SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

1. Dnes nikdo ne-ví, kudy bloudí, - dům nemá s deskou pamět-
 2. To zpíval tulák s něžnou flétnou, když prošel u nás ú-do-

ní, - jen je-ho pí-seň světrem prou-dí -
 lím, - jen píseň za-zní, ptáci vzlétnou -

a tichou prosbou ve mně zní: Pou-hý zpěv náš vezdej-
 a já se za něj po-mod-lím: C Pou-hý zpěv náš vezdej-

ší dejž nám dnes, ó můj pane, zpěv náš vezdej-ší, nechť co-ko-
 liv se stane, vezdej-ší, ať všechny smutné po-tě-

ší, - ať klid dá - vá i smír. - dá - vá

CODA dá - vá i smír, i
 smír.

Chords: B^bmi, E^bmi, F7, B^bmi, E^bmi, E^bmi6, F7, C, F7, B^b, F, Fmi, G7, Cmi, Cmi maj7, Cmi, F7, B^b, D7, Gmi, Fmi7, F7, E^b maj, B^b, Cmi7, F⁹, F7, B^b, F⁹, F7, B^b, Fmi7, E^bmi7, Fmi7, B^b, Fmi7, E^bmi7, Fmi7, B^b.

DROBNIČKY Z PANTONU

MLADÝM ZPĚVÁKŮM DIVADLA ROKOKO, KTERÍ SE ÚČASTNILI PROGRAMU PANTONU NA BRATISLAVSKÉ LYŘE, NATOČILO NAKLADATELSTVÍ PANTON GRAMOFONOVOU DESKU. DESKA JITKY ZELENKOVÉ PŘINÁŠÍ SKLADBY BURTA BACHARACHA – DAVIDA HALA TŘI SLOVA A PÍSEŇ NETUŠÍ, NETUŠÍ MILANA KLIPCE – JAROSLAVA ŠPROUGLA. VALÉRIE ČIŽMÁROVÁ NAHRÁLA BOBBYHO HEBBA SUNNY A SKLADBU ČESKÝCH AUTORŮ MOJMÍRA SMĚKALA – ROSTISLAVA ČERNÉHO ČEKÁM. KAREL BLÁHA NATOČIL SOUTĚŽNÍ TITUL LYRY 1969 KONEC TANCOVAČKY VÍTĚZSLAVA HÁDLA A ZDEŇKA BOROVCE A KONEČNĚ DALIBORA BASLERA – VÁCLAVA BABULY POŠLU TI PÁR POZDRAVŮ. MILAN KLIPEC VYDAL DESKU SE SVOU PÍSNÍ ZÁKAZ VYCHÁZENÍ A SKLADBU KOUKEJ, DEŠŤ MICHAELA CARRYHO – BARRY MASONA.

PANTON VYDAL TAKÉ DVA DALŠÍ POPULÁRNÍ POZDRAVY S PÍSNIČKOU, JEJICHŽ ČÍSLA 17. A 18. JSOU VĚNOVÁNA ZNÁMÝM HVĚZDÁM PISŇOVÉHO NEBE: JOSEFU LAUFROVI (PETR HAPKA – JOSEF LAUFER: POPRAVA, MEDIUM BEAT) A KARLU BLÁHOVI (VÍTĚZSLAV HÁDL – ZDENĚK BOROVEC: KONEC TANCOVAČKY, BEAT FOXTROT).

JEDNOU Z NOVINEK PANTONU JE I ALBUM Z MUZIKÁLU ŠEHĚŘE-ZÁDA AUTORŮ JIŘÍHO BAŽANTA, JIŘÍHO MALÁSKA, VLASTIMILA HÁLY A VRATISLAVA BLAŽKA. VYŠLO TAK ŠEST VYBRANÝCH PÍSNÍ Z TOHOTO MUZIKÁLU PRO ZPĚV A KLAVÍR. JSOU VYBAVENY FOTOGRAFIEMI Z DIVADELNÍ INSCENACE A OPATŘENY VTIPNÝM PRŮVODCEM OBSAHU.

NA TITULU: MILAN DROBNÝ. FOTO JASANSKÝ.

repertoár, malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel. 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 3 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně v červnu.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1969

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 8, Čs. armády 20.

POD ŠIRÁK

HUDBA: LEOPOLD KORBAŘ

TEXT: MIROSLAV ZIKÁN

© PANTON, PRAHA 1969

Rubato

G Emi A7

V sobotu hned po poledni pospícháme z města ven... Honem, honem za o-zónem

D7 *a tempo* G D7

aspoň jednou za týden. Sky-ta-rou jde se na stará místa v lese.

G

Krásně je, že se člověk už pod širák jen, jen, jen třese. Na zá-dech

E- Ami Eb7

torna do taktu též se ký-vá a v korunách stromů větrík si

A7 D7 G D7

ktomu dru-hý hlas zpí- vá. Sky-ta-rou jde se, směr stará místa v lese...

H7 Emi G+

Píseň za písni sozvěnou dál se ne-se. Jednu slo-ku tak na sto

G C G Hmi7 E Ami D7 G

kroků, bok po boku jdem si, a jak! Ve-de nás cesta z města ven pod širák!



LEOPOLD KORBAŘ, HUDEBNÍ SKLADATEL A REDAKTOR PANTONU, JE AUTOREM MNOHA ČESKÝCH EVERGREENŮ: HM, HM, DENNĚ VZPOMÍNÁM, NA ZÁPAD JE CESTA DLOUHÁ, ŠIROKOU ROVINOU, NA SHLEDANOU, ČTYŘLÍSTEK.



RMS

AUSTRALSKÝ
ZPĚVÁK
JOHN
ROWLES
FOTO
SOCHŮREK